

ТРАДИЦІЙНІСТЬ РОЗКРИТТЯ МОТИВУ СМЕРТІ У ТВОРАХ ЮРІЯ ФЕДЬКОВИЧА

Творчість Юрія Федьковича є досить своєрідною, оскільки синтезує риси кількох напрямів української літератури, проте можемо говорити, що здебільшого тематика текстів є традиційною, і такою, що вписує постать Федьковича в історію і вітчизняної, і європейських літератур. Біографію та творчість автора розглядали О. Маковей «Життєпис Осипа Юрія Гординського-Федьковича» [9]; І. Франко «Молодий вік Осипа Федьковича» [23]; М. П. Бондар «Юрій Федькович» [1]; П. Загайко «Вивчення творчості Ю. Федьковича» [4]; М. Шалата «Юрій Федькович. Життєвий і творчий шлях» [25] та інші вчені. Проблеми жанрово-стильової приналежності прози митця висвітлювалися у працях М. М. Пазяка «Юрій Федькович і народна творчість» [11]; Лесі Українки «Малорусские писатели на Буковине» [18]; Г. Є. Гуця «Юрій Федькович і західноєвропейська література» [2]; Є. К. Нахліка «Амбівалентне трактування пристрасті: новелістика Ю. Федьковича» [10]; О. Добржанського «Юрій Федькович і початки українського національного відродження на Буковині» [3]. Попри існування такого масиву праць можемо стверджувати, що потребують окремого поглибленого прочитання тематика і окремі мотиви творів Юрія Федьковича у контексті традицій української літератури.

Стильовий синкретизм, характерний для літератури початку ХІХ століття, притаманний і творам Юрія Федьковича. Важко розмежувати сентименталізм і романтизм у прозі письменника, настільки тісно в текстах переплітаються різні стильові доміанти, як і риси різних літературних та фольклорних традицій. Важливим для розуміння творів письменника, видається зауваження Івана Франка у роботі «Карпаторуська література ХVІІ-ХVІІІ віків», де пишучи про дослідження старої літератури і наслідування її традицій, вчений пише: «Обхідною дорогою, через польський романтизм і чеський панславізм, дійшли деякі талановиті русини до нового зближення з рідним народом, поклали в 30-х роках основи народної літератури. Карпатська територія дала тому новому рухові талановитого співробітника в особі Вагилевича, потім інших у Миколі Устиновичу, Антоні Могильницькім, Йосафаті Кобринськім, а в другій половині ХІХ в. видала Юрія Федьковича, поета і новеліста, першого з карпаторусів, у котрого писаннях такий європейець, як Тургенєв, міг добачити справжнє «джерело живої води» [22, 330].

Звернення Юрія Федьковича до теми смерті, до мотивів гріха та покари не було винятковим явищем у літературі ХІХ сторіччя. Зацікавленість цими традиційними мотивами в літературі та мистецтві наростає хвилеподібно, обумовлюючись історичними подіями, які відбуваються в ту, чи іншу епоху.

Так, Середньовіччя спричинило появу багатьох творів, у яких лунають есхатологічні мотиви. Епоха Бароко багато в чому була спадкоємицею попередньої доби, виростала з неї, вбираючи й органічно вплітаючи в канву своїх творів різні елементи Середньовіччя, серед яких, зокрема, захоплення зображенням картин кари Божої, мук грішників та іншого.

Д. Чижевський називав серед елементів барокової поетики, які цілком виходять “поза межі краси”, а іноді не можуть бути поєднані з нею за своєю суттю, – “закохання бароко в зображенні страхіть, жорстокості, трупів, смерті тощо” [24, 9]. Безумовно, що поява таких мотивів була зумовлена історичними подіями : “Сам час підготував наочний матеріал для таких зображень, бо саме сімнадцятий вік належав до епох, що вкрили Європу руїнами та трупом. І Україна належала до тих країн, що в них спустошення були найбільші...” [24, 9; див. іще: 5].

Змалювання жахливих картин чуми, катаклізмів і, зрештою, пекла та кінця світу використовуються письменниками, як правило, в традиційному ключі й мають морально-повчальну мету. Для порівняння звернімося до прикладу, наведеного Д. Чижевським, коли той писав про “окремий літературний гатунок” доби Бароко – “О чотирьох послідніх річах чоловіка” (зображення смерті, Страшного Суду, пекла та раю): «Смотри, чоловіче, і ужахайся // кожної години смерти сподівайся // Ходить бо тайно, наглядає, // і діл твоїх розсмотретьє, // как би ти жив» [24, 9]. Тут знову ж таки мовиться про страх смерті, який повинен переслідувати грішників і навертати їх на праведне життя.

Богдана Крися, визначаючи як одну з основних рис барокового тексту його прив’язаність до певних мотивів і сюжетів, говорить, що бароко зробило проблемою поетики екзистенційну проблему життя і смерті [8, 79]. Із цієї проблеми випливає ціла низка тем, спільних для різних видів мистецтва бароко – малярства, театру, музики, літератури, – зокрема, теми Vanitas і Memento mori [14, 8].

Такі картини були прикметними для української барокової проповіді. Скажімо, Антоній Радивилівський, стверджуючи думку про нікчемність земного життя, яке не може дати належного прихистку для праведної душі, казав таке: “Слухачу Православный, если для души своей хотите добытиспанялого й пространнаго мешканя, не шукайте его на сем світі, бо то барзо малая клітка для Великого пташка: для того мовлю шляхетного створеня души нашей, кровію Христовою откупленою подлый и нікчемный сут мешканя на земли ...” [13, 106]. Марність світу земного ставить людину перед проблемою вибору і постійно підштовхує до пошуків сенсу власного існування.

Л.А. Софронова у своїй книзі «Культура крізь призму поетики» наголошує на тому, що романтики були впевнені в тому, що не Бог і не природа, а лише людина, «що творить завдяки своїй безсмертній індивідуальності, наперекір природі, в ім’я Бога та проти нього» [16, 471], визначає картину світобудови. Опозиції Бог/ людина, людина/ природа обов’язково брали участь в створенні образу людини, її безсмертної індивідуальності, яку шукали у всьому. Дослідниця зазначає, що людина у романтичній літературі набула багатьох

суперечливих рис, котрі ще не були конкретизовані настільки, щоб вона втратила свою умовність. Романтизм відкрив для себе внутрішній світ людини. Сконцентрувавшись на людині, романтики зовсім не прагнули до її цілісності. Зробивши її центром Всесвіту, вони зберегли її роздвоєність. Тепер не лише дух був протиставлений плоті. Дух сам стає роздвоєним. Він вів вічну боротьбу з самим собою. Одна його частина знищує себе отрутою смертельного кохання, інша – прагненням до небесної благодаті. Людина не може зробити остаточного вибору.

Юрій Федькович перейняв багато ідей філософії німецьких романтиків. Стосовно впливів німецького романтизму на український, Паласюк М.І. зауважував: «Характерною рисою українського романтизму можна вважати сентименталізм та індивідуалізм як одну з підвалин німецького романтизму. Увага до внутрішнього життя героя в українському романтизмі вилилася в оспівування сільського побуту, образів селян, картин рідної природи, патетичну любов до своєї землі, виділення високих моральних рис українського народу, підкреслення його богообраності – місіанства, виняткової душевності (М. Костомаров, Т. Шевченко, П. Куліш, М. Гоголь). Переосмислення сентименталізму проявилось в утвердженні переваги вільного життя, поетизації почуттів, переживань особистості, посиленому інтересі до всього національного» [12, 12].

Романтичний герой постійно робить не один вибір, а безліч, тому його образ незавершений і тяжіє до безкінечності. Герой стоїть перед лицем Всесвіту, залучений до життя всього існуючого і сам «відповідально починає ціннісно-смісловий ряд свого життя» [16, 472]. Здійснити виважений вибір такий герой не може, оскільки на заваді цьому постає його роздвоєність, боротьба духу.

Романтик знав, що «лише за допомогою кохання та через усвідомлення кохання людина стає людиною» [16, 482]. Тема кохання у творах Юрія Федьковича майже завжди пов'язана з темою смерті. Романтики поетизували кохання та боготворили його настільки, що не раз ставили на місце релігії – у зітханнях коханої герой чув голос Бога. Кохання відривало людину від землі та вело її вгору, тому що у очах коханої можна побачити небо, віднайти Бога, пізнати світ.

У більшості оповідань Юрія Федьковича кохання-пристрасть призводить до того, що герої здійснюють незвичайні вчинки – вбивство й самогубство. Тракткування любовного почуття наскрізь пройняте романтичною парадоксальністю. Прагнення героїв нерідко сповнені внутрішньої суперечливості, що призводить до кривавої драми чи самогубства, в окремих випадках здатні наводити на думку, що герой шукає радше не взаємності почуття чи щасливого шлюбу, а загибелі через кохання. У «повісточці» «Серце не навчити» друзі вирішили на пістолях з'ясувати, кому дістанеться Олена. Іван переміг: «...з Василевого плеча почуріла кров по тоненькій сорочці, що сестричка усіма шовками та загірськими ліліточками вишивала» [19, 33], і одружився з дівчиною, але не було щастя, бо вона не його кохала, а Василя. Друга зустріч друзів призвела до трагедії: схопилися за ножі, Олена хотіла допомогти Василеві, але поцілила Василя. Поховав його Іван, а Олені зрубав

топором голову. Сам знайшов смерть у Черемоші: «Аж тут пістоля. – грим! Кров бризнула у три косиці, Василь повалився до землі» [19, с.38]; «Третьої днини витягли його [Івана] рибарі аж коло Тюлева з Черемошу» [19, 40].

До трагічної загибелі героя призводить зрада дівчини, її одруження із іншим (оповідання «Безталанне закохання»): «Що сей світ, що його віра, що його любов, що його доля? Світ – дністрова хвиля, віра – отой шум, що на камені сперся, любов... Не доказав... Другої днини найшли тільки кресаню на березі да сопілку» [21, 263].

Романтичні герої оповідань Юрія Федьковича зустрічають свою смерть на лоні прекрасної буковинської природи. Описуючи смерть героя в оповіданні «Безталанне кохання», автор показує це на фоні романтичного пейзажу: «Пливе Дністер тихий, як той руський народ, широкий, як його думка, глибокий, як його рани. По тім боці Галичина, по сім – Буковина. Вечір був тихий. В Хрещатицькім монастирі дзвонили на вечерню, місяць сходить поволі. Зійшов, засвітив, засіяв, цілу Буковину золотом поволік. Соловейко співав у лузі. А в лузі стоїть зелений явір, обняв молоду калину, пригорнув до себе. Стара верба нахилилась над ними, знай та ненька рідна над своїми діточками. Дівина здоймила золоті та пахучі свої кити д горі; коло неї постелився зелений барвінок, пригорнувсь-притулився, задумався. Пишна черемшина вимахує білими своїми вітами, знай та багацька донька писаними рукавами, а кучерявий дуб стоїть да сміється, мабуть, до тої фіялочки, що йому на корені зацвіла. Високими да широкими дністровими берегами постелились шовкові трави молоденькі, а по них ходить парубок хороший-прехороший, ходить да в сопілку грає. Се був Тодір. Грав він довго – раз весело, що аж серце тріскало, а відтак знов сумно, тужливо. На березі стояв білий камінь; він сів собі на тім камені, поклав кресак да сопілку біля себе на мураву, склонив голову на руки...» [19, 109].

Подібний колорит і в оповіданні «Серце не навчити», де зображено романтичну загибель друзів: «Ніч ясна була та тиха, місяць сіяв серед неба, зорі плакали, а Йван копав у чагорі гріб, стояв над ним та й думав. Далі нарубав самим тим топірцем, що своїй жінці голову стяв, зеленого віття смерекового, вистелив яму, розкрив Василя, зложив легесенько до гробу, поплакав над ним, а відтак поклав те пістоля, що його застрілило, а друге, що з його раз в лісі на міру стріляв, товаришеві на груди та й промовив: «Маєш, – каже, – братчику, пам'ятку навіки! Я не забарюся!» Накрив його знов зеленим віттям, засипав яму та й пішов. Третьої днини витягли його рибарі аж коло Тюдева з Черемшу...» [19, 40].

Смерть, що настає героїв творів Юрія Федьковича, все ж постає не фатумом, а тим, що є Божою волею і власним вибором людини водночас. У творі «Люба-згуба» подаються такі міркування: «Господь наш Ісус Христос сам так робив, так і ви, діточки: веселіться, доки ще весело! Господь Бог недурно дав і весну, і молодість, і утіху, і скрипки, і пістолета нарешті: все то Бог дав людям, не хто. – Правда, панотче, що Бог, – утяв Василь, а сам так і повеселів. – Він дав чоловікові для його заходу і веселість, і скрипку, і пістоля, лиш аби знав він, коли чим орудувати» [20, 228–229]. Часто використовується мотив

«смерть є сон», наприклад: «Лиш братік мій Онуфрашко, сизий мій, не обізветься між нами, не подивиться очима тими тихими та любими, не промовить речами своїми добірними: як спить, так спить собі на цвинтарі поуз батечка свого та неньки» [20, 298], причому такий образ смерті використано до праведника, що спокійно помирає. Мотив смерті виокремлює в текстах Юрія Федьковича і образ могили, що був поширений у поезиці українського романтизму. О. Камінчук слушно зауважила, що активізацію цього образу в ліриці Пантелеймона Куліша та Юрія Федьковича зумовили увага до історичної проблематики і вплив поезії Тараса Шевченка [6, 92]. Проте можемо додати, що такі романтичні образи як могила, сльози, доля, серце, сирота, – є традиційними як для української усної народної творчості, так і для європейської літератури барокової доби.

У роздумах про долю оповідач розрізняє поняття «серце» і «душа»: «Най мені що хто скаже, що душа не віщує своє горе! Та що з того, що душа віщує, коли серце годі навчити. <...> Але що, – чоловік не годен своїй долі так утечи, як земля від сонця не годна відступитися. Та вже най би зрештою і так було, лиш коли б тота доля май по правді робила, а то дасть одному забагато, а другому таки нічого, Бог би її побив!» [20, 210]. Неминучість долі змальовано і в поемі «Дезертир»: « А від долі ні за море, // Ні у синє море // Не утечеш, не вкриєшся – // Уезде здогонить...» [20, 117].

Про милість божу до грішників свідчать слова священника, що ними він намагається розрадити матір самогубці Василя, якого поховали за цвинтарем (оповідання «Люба-згуба»): «Най ваш син, – кажуть панотець, уже на сім світі покуту приймає: може, Господь його за тото на тім світі просить. – А знай, що Господь милосердний простив; бо така вже вам красна та ясна днинка була, як їх ховали! Тото лиш люде лихі, а Господь милосердний добрий: він нам усім батько, погрозиться, а відтак і обернеться, і вже добрий» [20, 231]. Мотив воскресіння з мертвих вживається й у метафоричному переосмисленні, – віра у воскресіння України переплітається з козачою долею: «Як отаман з гробу встане, // На козаків свисне; // Як бунчуки залеліють, // А булави блиснуть, // Як поганці в однім ранці // В болоті утонуть, // а у Львові на церкві // По ляхах задзвонять; // А церкви-сь одцурають // Антихриста з Риму, // Та помолясь Господові // До Єрусалиму // Гарнесенько, вірнесенько // Про долю козаку, // Про руський край, про руський мир...» [20, 116].

Низка текстів Юрія Федьковича, що тільки нещодавно потрапили до читачів, теж містить мотиви смерті, швидкоплинності й марності дочасного людського життя, переплетені з зображенням несправедливості людських стосунків у суспільстві. Принагідно можемо згадати Григорія Сковороду з його твором «Всякому городу нрав і права»: «Смерте страшна, замашная косо! // Ты не щадиш и царських волосов, // Ты не глядиш, гдѣ мужик, а гдѣ царь, – // Все жереш так, как солому пожар» [15, 181]. Зокрема, читаємо таке у Федьковича: «Як Господь знає – так я знаю, // Що довго жити я не му, // Да те байба! Я не питаю, // Я світ у яму не возьму! // Але що після мене буде? // Як після мене будуть жить // Та гризтися сердешні люди? // О чим і я, й я став журить!.. // Як

били, так і будуть бити: // Хто битий, того будуть бити: // Хто б'є, тому ся поклонять!.. // Чого та смерти ся боять?» [цит. за: 9, 100].

Ще більш красномовними є рядки: « Я не журюся, що загину, // І цар, і старець у торбах, // В одну ся замішають глину, // В однакий ся розсип'ють прах. // Да і нехай! Шо буде, буде, // Але коли ті бідні люде // До свої мети ся допнут?.. // Не час – они мня в гріб ведут!..» [цит. за: 7, 100]. Автор прі приміток говорить про виразну індивідуальну трагічну психологію автора, без якої, за М. Сріблянським, «нема дійсного романтичного настрою» [цит. за: 7, 98]. Хотілося б все ж зауважити, що трагічне світовідчуття було притаманне й авторам інших епох, а не тільки письменникам-романтикам. Кирило Транквіліон-Ставровецький, говорячи «О злости мира сего и яко гріси его умножашя паче Содоми», уподібнює світ бурхливому морю: «От глубини его смоци и китове на пожрєніє душі готови, еретици з бокув, разбойници, дімони, засіли пути правосешественни, до живота вічного не допускають. В том моря жєгловання безвістное, час смертний в глубину адову: корабль – состарілий гріх, стирник – дімон, зверху мрак – невідомость бона, мольнія убивательная и гром – вирок и декрет он страшливий правосудного бога» [17, 242].

Сюжети окремих балад Юрія Федьковича побудовано на метаморфозах («Шипітські берези», «У широкім полі стояла тополя»), тож героїні не помирають, а перетворюються на дерева, що стають одушевленими істотами. В поетичних творах письменника часто подибуємо мотив швидкоплинності й марності людського життя. Наприклад: «Що в цьому світі не міняєсь, // І зле і добре – в цвіті мак» [20, 176]. З потойбічним світом пов'язана й поема «Мервець», де йдеться і про посмертне буття, і здійснюється естетизація смерті, вочевидь пов'язана зі християнською традицією бачення смерті як переходу в інший світ.

У творах Юрія Федьковича є досить багато традиційних мотивів та образів, пов'язаних із темою смерті, проте здебільшого автор використав їх у романтичному переосмисленні. Можемо, зокрема, виділити барокові мотиви гріха та покари, марності дочасного людського життя, образи душі, сну, серця, вічності, ночі, житейського моря, бурі тощо. Синтез народнопоетичної та літературної традицій надає індивідуальній творчій манері автора екзотичного колориту. Творчість митця, як і тексти інших письменників-романтиків містять великий масив традиційних мотивів, сюжетів і образів, які ще необхідно виокремити, і дослідити особливості їх функціонування задля поглибленого порівняльного прочитання творів українського письменства різних епох.

Література

1. Бондар М.П. Юрій Федькович / М. П. Бондар // Історія української літератури другої половини ХІХст. У 3 кн. / За ред. М.Т. Яценка. – Кн. 2. – К. : Либідь, 1996. – С. 319–351.
2. Гуць Г.Є. Юрій Федькович і західноєвропейська література / Г.Є.Гуць // Українська мова й література в школі. – 1986. – № 7. – С. 76–78.
3. Добржанський О. Юрій Федькович і початки українського національного відродження на Буковині / О. Добржанський // Науковий вісник

Чернівецького університету. – Випуск 274–275. Слов'янська філологія. – Чернівці: Рута, 2005. – С. 7–11.

4. Загайко П. Вивчення творчості Ю.Федьковича: Посібник для вчителів / П. Загайко. – К.: Рад. школа, 1981. – 112 с.

5. Іванек М. Мотив смерті в поезії українського барокко / Мирослав Іванек // Варшавські українознавчі записки. – Варшава, 1989. – Зошит 1. – С. 97–109.

6. Камінчук О. Поетика української романтичної лірики (Проблеми просторової організації поетичного тексту / Ольга Камінчук. – К.: ТОВ «ЛДП», 1998. – 160 с.

7. Ковалець Л. Новознайдені вірші Юрія Федьковича / Лідія Ковалець // Слово і Час. – 2009. – №8. – С. 97–100.

8. Криса Б. Мотиви й сюжети в поезії українського бароко / Богдана Криса // Медієвістика. Вип.1. – Одеса: Астропринт, 1998. – С. 79–84.

9. Маковей О. Життєпис Осипа Юрія Гординського-Федьковича / Осип Маковей / За ред. Б.І. Мельничука, Л.М. Ковалець, О.В. Добржанського, К.М. Лук'янюка. – Чернівці: КП видавництво «Золоті литаври», 2005. – 432 с.

10. Нахлік Є.К. Українська романтична проза 20–60-х років ХІХ ст. / Є.К. Нахлік. – К.: Наукова думка, 1988. – 315 с.

11. Пазяк М.М. Юрій Федькович і народна творчість / М. М. Пазяк // Українські дожовтневі письменники: Зб. літ.-критич. матеріалів / Упоряд.: В.Ф. Шевченко, М.П. Тарасенко, Л.Я. Дергаль та ін. – К.: Рад. школа, 1985. – С. 133–134.

12. Паласюк М. І. Ідеї німецького романтизму в українській духовній культурі: Автореф. дис... канд. філос. наук: 09. 00. 05 / М. І. Паласюк; Львівський національний університет імені Івана Франка. – Львів, 2001. – 17 с.

13. Радивилівській А. Огородок Марії Богородиці / Антоній Радивилівський. – К.: Києво-Печерська лавра, 1676. – 1131 с.

14. Рогов А.И. Проблемы славянского барокко / А.И. Рогов // Славянское барокко: Историко-культурные проблемы эпохи. – М.: Наука, 1979. – С. 3–12.

15. Сковорода Г. Сад божественных пѣсней, прозябшій из зерн Священнаго Писанія / Григорій Сковорода // Барокова поезія Слобожанщини: антологія / Упорядкування, передмова, примітки та коментарі Леоніда Ушкалова. – Харків: Акта, 2002. – С. 158–287.

16. Софронова Л.А. Культура сквозь призму поэтики. – М.: Языки славянских культур, 2006. – 832 с.

17. Транквіліон-Ставровецький К. Уривки з прозових та віршованих творів філософського змісту / Кирило Транквіліон-Ставровецький // Пам'ятки братських шкіл на Україні (кінець ХVІ – початок ХVІІІ ст.): Тексти і дослідження / АН УРСР. Ін-т філософії, Ін-т сусп. наук; редкол.: В.І. Шинкарук та ін. – К.: Наук. думка, 1988. – (Пам'ятки філос. думки укр. народу). – С. 207–260.

18. Українка Л. Малорусские писатели на Буковине // Українка Леся. Збір. творів: У 12т. / Леся Українка. – Т. 8. – К. : Наукова думка, 1977. – С. 164–189.
19. Федькович Осип Юрій. Вибрані твори / Упоряд. текстів та передм. І.М. Андруссяка / Юрій Федькович. – Харків : Ранок, 2004. – 288 с.
20. Федькович Ю. Вибрані твори / Юрій Федькович. – К. : Держвидав. худ. літ., 1955. – 323 с.
21. Федькович Ю. А. Твори: В 2 т. / Ю.А. Федькович. – Т. 2: Повісті, оповідання, казки, драматичні твори, листи / Упоряд. М.Ф. Нечиталюк. – К. : Дніпро, 1984. – 426 с.
22. Франко І. Карпаторуська література XVII–XVIII віків // Франко І. Твори в 20 т. / Іван Франко. – Т. 16 Літературно-критичні статті. – К. : Державне видавництво художньої літератури, 1955. – С. 311–331.
23. Франко І. Молодий вік Осипа Федьковича // Франко І. Твори в 20 т. / Іван Франко. – Т.17. – К. : Державне видавництво художньої літератури, 1955. – С. 204–217.
24. Чижевський Д. Поза межами краси (До естетики барокової літератури) / Дмитро Чижевський. – Нью-Йорк: Українсько-американське видавниче товариство, 1952. – 22 с.
25. Шалата М. Й. Юрій Федькович. Життєвий і творчий шлях / М.Й.Шалата. – К.: Дніпро, 1984. – 239 с.

Анотація

У статті розглядається творчість Юрія Федьковича, зокрема, тема смерті. Ця тема є традиційною в українській літературі. В барокову епоху з темою смерті пов'язували низку мотивів та образів: мотив гріха та покари, дочасності і марності людського життя, образи душі, сну, серця, вічності, житейського моря, бурі тощо. У творах Юрія Федьковича є багато традиційних мотивів та образів, пов'язаних з темою смерті, проте здебільшого використаних у романтичному переосмисленні.

Ключові слова: тема смерті, романтизм, гріх, кохання.

Аннотация

В статье рассматривается творчество Юрия Федьковича, в частности, тема смерти. Мотив смерти является традиционным в украинской литературе. В барочную эпоху с темой смерти связывали ряд мотивов и образов: мотив греха и расплаты, бренности и скоротечности человеческой жизни, образы души, сна, сердца, вечности, житейского моря, бури и т. п. В произведениях Юрия Федьковича присутствуют многие традиционные мотивы и образы, связанные с темой смерти, переосмысленные автором в романтическом контексте.

Summary

In the article Juriy Fedkovich's creativity, in particular, a theme of death is considered. This theme is traditional for the Ukrainian literature. During a baroque epoch with a theme of death connected a number of motives and images: motives of a sin and punishment, perishable nature and illusoriness of a human life, images of

soul, a dream, heart, eternity, the everyday sea, a storm. In Juriy Fedkovich's works traditional motives and the images interconnected with a theme of death, but rethought in a romantic key are used many.

Key words: Juriy Fedkovich, Romantic poetry, tradition.